

ΑΓΗΜΜΑ

ΔΙΑΒΑ ΧΩΡΙΣ ΑΧΝΑΡΙΑ

ΣΤΟΝ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟ ΜΟΥ ΦΙΑΟ

Θά μπορούσε κανείς νάν τόν πη.. Μυστήριο. Θά εἶς φανῆ παρᾶξενο ὡς τόσο μυστήριο τὸν κλειούσε, τὸν φύλας, τὸν περὶ χυγς. "Ὀλος μυστήριο. Ἦταν ὁ Γιάννης. Μὰ μόνο Γιάννης καὶ τίποτες ἄλλο. Τῶνομα, ἡ τατρίδα του ἄγνωστα.

Καὶ δὲν εἶναι, νὰ πῆς πὸς δὲν πασιζῶσαν νάν τὰ μάθουν ἄλλα τὸ μυστήριο πεισμάτωνε μυστήριο νὰ μείνη πάντα. Κι' ἦταν παρᾶξενος τύπος ὁ Γιάννης. Καθὼς τὸν ἐβλεπες θυμώσουν κατὶ σκυλιά, πὸς μὲ τίς οὐρὲς ἀνάμεσα στὰ σκέλια, φοβιτσιάρικα, πλανιοῦνται κάπου-κάπου στοὺς πυρωμένους δρόμους τοῦ μεσημεριοῦ. Τὸ πειδὸ παρᾶξενο ἀπ' ἔλα τὰ μάτια του. Εἶδετε κάποιες τίς τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ὅταν κουρασμένες, λές, δίνουνε τὸ τελευταῖο φιλλε στή γίγξ Χύνουν τόση μελαγχολία.

"Ἔτσι τὰ μάτια τοῦ Γιάννη. Καθὼς στηριζόντουσαν πάνω σου σὲ κυρίευε μιὰ τέτοια μελαγχολία, ἕνας τόσος οἶχτος πὸς μποροῦσε νὰ κλάψης. Κι' οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς δὲ μέναν ἀσυγκίνητες. Κεῖνα τὰ μακρὰ σγουρὰ μαλλιά πὸς σου φωνάζαν λές νὰ βυθίσης τὰ δάχτυλα κεῖ μέσα στὴν ἐβρίνηνη φωληρά, τ' ἀδύναμο μὰ ἐκφραστικὸ μούτρο τοῦ Γιάννη, τὸ ἀργὸ μελαγχολικὸ βῆμα. . . δὲ περνάγαν ἀπαρατήρητα. Μονάχος ὁμως κι' ἄγνωστος. Κάποτε ἡ συμπάθεια κινούσε πολλοὺς νάν τὸν σιμώσουν. Τοὺς ἐφευγε αὐτὸς. Καὶ τὸ μυστήριο πεισμάτωνε μυστήριο νὰ μείνη πάντα.

Μιὰ μέρα τὸν χάσανε. Οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς τῶσαν. Δὲ βγήκε τὸ πρωῒ. Δὲ γύρισε τὸ μεσημέρι. Δὲν τολμοῦσαν φσιτῶσο νὰ χτυπήσουν. Περνοῦσε ἡ μέρα κι' ὀλοένα τὰ σχόλια καὶ οἱ κρισεσ πληθαίναν. "Ὁ ἡλιος πειδὸ εἶχε δύσει κι' ὁ Γιάννης ἀκόμα νὰ φανῆ. Ῥωτιοῦνταν ἀναμεταξὺ τους.

Λίγο - λίγο ἡ σκιὰ ξαπλωνόταν ὕστερα ἀπ' τὸ σούρουπο. Οἱ ἀθρῶποι εἶχαν μαζωχτῆ στὰ σπήτια τους κι' εἶχε ξαπλωθῆ πάλι μιὰ ἡσυχία στή μικρὴ τῆ

γειτονιά. Οἱ κουβέντες γιὰ τὸ Γιάννη καὶ μέσα ξακλουθοῦσαν. . . . Καὶ τὸ μυστήριο μεγάλωνε. Μιὰ στιγμή κατὶ κλαψιάρικα οὐρλιάσματα ἀνατριχιαστικὰ ἀκουστήκαν. "Ὀλοι μέσα στ' ἀβέβαιο φῶς τῆς λάμπα, τους χλωμιάσαν. Νοιώσαν τὴ κρουάδα τοῦ φόβου, τῆς δεισιδαιμονίας νὰ τοὺς διαπερνᾷ. . . Ἀκουστήκαν σὲ λίγο παρᾶθυρα ν' ἀνοίγουναι, φωνὲς συχυσμένες, κι' ὕστερα κατὶ κομμένες κραυγὲς τρόμου μαζὺ κι' ἀπειλῆς. "Ὀλη ἡ γειτονιά κρεμασμένη στὰ παρᾶθυρα τῆς, σὺνδὸ, συντρεῖς, βλέπαν.. Καὶ βλέπαν κατὼ ἀπ' τὸ νυσταγμένο, τὸ λυπητερὸ φανάρι ἕνα σκύλο πὸς λές κι' ἦταν μόνο κόκκαλα πὸς ἐκλαιγε . . . ἐκλαιγε, ἐκλαιγε.

—Κακὸ σημάδι!
—Κακὸ δὰ μᾶς βρῆ. . . ψιθυρίζε δεῦτερος.

—Συφορὰ πὸς μᾶς ἤυρε τοὺς μαύρους... ἀπόσωνε ἄλλος.

Κι' ὁ φόβος εἶχε ξαπλώσει πάνω σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς δειλοὺς, τοὺς δεισιδαιμονες χωρὶς νάν τοὺς ἀφίγη νὰ κουνήσουν ἀπ' τὰ παρᾶθυρα τους.

Κι' ὁ σκύλος θρηνοῦσε, θρηνοῦσε . . . Τὸ κακὸ θάταν ἀναπόφευγο. Μῆπως ἀκούστηκε ποτις σκύλος νὰ θρηνᾷ χωρὶς νὰ πλανώση τὸ μεγάλο τὸ μοιρογράφο κακὸ;

Καὶ παρᾶξενο: ὀλωνδὼν ὁ νοῦς πήγαινε στὸ Γιάννη. Δὲ σκεπτόντουσαν τοὺς ἀτοὺς των μόνον τὸν ἀνθρωπο πὸς ἄγνωστος κι' ἀπλησιαστος εἶχε τόσο μέρος στή καρδιά τῶν ἀγαθῶ αὐτῶν ἀθρῶπων. Τὸ Γιάννη? . . .

Κι' ὁ σκύλος ξακοκοῦθας τὸ θρηνητικὸ τον τὸ γαύγισμα κατὼ ἀπ' τὸ τρεμόλαμπο τὸ φανάρι..

Μεσημέρι. Οἱ πέτρες λές θὰ θραγίσουν κατὼ ἀπ' τὸν ἡλιο. Οἱ πόμπες σφαλιστῆς καὶ μέσα οἱ ἀθρῶποι καθισμένοι γύρω σὲ τραπέζι τρῶν. Στὸ δρόμο ἐρημιὰ κι' ἡσυχία σὰ νύχτας.

Μιὰ στιγμή ἡ πόρτα τοῦ ἀγνωρου ἀνοίξε. Φάνηκε πρῶτα ἕνα δισταχτικὸ πόδι ὕστερα κι' ὀλόκληρος — Ἀγνώριστος. Στὸ χέρι κρατοῦσε τὸ παθάνι του, μερικὰ μαντιῆλια ἀτύλιχτα κι' ἕνα βιβλίο. Τὸ πρόσωπὸ του ἦταν τυλιμμένο μ' ἕνα μεγάλο-ἄσπρο πανί καὶ μόνον ξεχωρίζαν κειὰ τὰ μελάγχολα τὰ μάτια—οἱ στερνὲς τοῦ ἡλίου οἱ ἀχτίδες

—κι' ἕνα μέρος ἀπ' τὸ μούτρο του. Κι' ἦταν κόκκινο σὰ φωτιὰ κείνο τὸ μέρος. Πρησμένο. Τραβοῦσε ἴσια γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο.

Περάσαν δυὸ μέρες. Τέσσερις καλὸςπλαγνοὶ ἀπὸ τοὺς γειτόνους του κρατοῦσαν τὸ φέρετρο τῶ φτωχῶνες: ἦταν ὁ Γιάννης. τοῦχαν σκεπάσει τὸ μούτρο γιὰ νὰ κρύψουν ἴσως τὴν ἀρρώστεια πὸς τὸν δῆγησε στὸν τάφο. Πέρασε ἄγνωρος. Καὶ τὸ μόνο δικὸ του πούβραν ἦταν τὸ βιβλίο πὸς πῆρε μαζὺ του φεύγοντας.

Ἦταν τὰ «Ἐἰς ἐμαυτὸν» τοῦ Ἀθρηλίου καὶ στὸ δεῦτερο φύλλο ἔγραφε τὸ ξερὸ ὄνομα Γιάννης.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

WILIAM GAINE

Ο ΛΟΡΑΤΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ

Μετάφραση Πάνου Ἡριδανοῦ (συνᾶχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο) III

«Ἄλλὰ» φώναξε, «εἶναι μιὰ ἀξιοσημείωτη σύμπτωση. Γνωρίζετε, λοιπὸν, τὸν κύριο Πάστων, Κύριε Λούις;» Ποτὸ δὲ φώναξε τοὺς καλλιτέχνες μὲ τὰ ἐπίθετά τους. Ἦσαν ὄλοι «παιδιά» τῆς.

«Τὸν κύριο Γάστων;» "Ὁχι, κυρία μου δὲ γνωρίζω κανένα κύριο Γάστων.»

«Ἄλλὰ» ἀπάντησε κείνη εἶναι ἡ ἴδια ἡ κεφαλή του τούτη πὸς ζωγραφοῖσατε. Εἶν' ὁ κύριος Γάστων καὶ κανεὶς ἄλλος. "Ὅσο ἡ σύμπτωση εἶναι ἀξιοσημείωτη, ἐκπληχτική, θαυμαστή. "Ὅστε λοιπὸν, τὸν ξέρατε κι' ἤλθατε δῶ γιὰ νὰ τὸν συναντήσετε. Μὰ, ὄχι! Βέβαια καλέ μου Κύριε, ὁ κύριος Γάστων σὰς ἔστειλε δῶ στὸ Μπούλ ντ' "Ὁρ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἄλλὰ γιατί λοιπὸν, δὲ μοῦ τόπατες; Καὶ τί μαθαίνετε λοιπὸν γι' αὐτὸν, Κύριε Λούις; «Κυρία Ἄλλαν» εἶπε ὁ Μεντόζα, «δὲν ξαίρω τὸν κύριο αὐτὸ πὸς μοῦ λέτε. Καὶ τί ἐννοεῖτε λέγοντας πὸς ἤλθα δῶ γιὰ νὰ τὸν συναντήσω; Ἦταν, λοιπὸν, πρωτότερα δῶ;»

«Βέβαια ἦταν» ἀπάντησ' ἡ Κυρία Ἄλλαν, κι' ὕστερα—«Μὰ, Κύριε Λούις», ἐφώναξε, «εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ξαίρετε τὸν κύριο Γάστων. Πὸς ἄλλοιῶς θὰ ζωγραφίζατε τὸ πρόσωπὸ του σ' αὐτὸ τὸ χαρτί;

Ἄ Μεντόζα ἔκαμ' ἕνα ἀπελπισ-

